

Jász Attila

MINT AZ ŐSZI KÖDÖK NYÁRON

Mint az őszi ködök nyáron, olyan
változékonyak vagyunk, akár a
felhők, ráülünk, rátelepszünk a
szerelmünkre, beburkoljuk őt,

eltüntetjük magunkban, eltüntet
magában, elnyel egészen, mint a
házakat, istállókat, apartmanokat
a ködfelhő, harmatvíz mos tisztára
minket, és elmúlik velünk együtt
minden, köddé válva leszünk élők,
összeveszések, kibékülések után,

rövid záporok és napsütéses órák,
olyan állandóak és kiszámíthatóak
vagyunk, másfél nap után már nem
fotózol telefontal, csak fejben, nézed,
ahogy a szitáló eső mossa a gleccsert,
simítja, oldja az öreg barázdákat, mert
felelősek vagyunk az arcunkért, tudod,

az utolsó nap adja csak meg magát a
szemünknek a legmagasabb hegycsúcs.

(Grossglockner)